
Béki István

VADON

A lombokat korgó gyomorral,
kardélre hányja a szél.

Takaróm mézontó- és vérfű,
hosszúlevelű medveköröm.

Belépsz-e kertem gyökérkarmos
törzse alá? Belépsz-e?

Nem mozdulok, köt a hideg s ráz.
Szikráit szórja és görcsbe ránt.

Agyamban agyaráat élező,
rőtvrös csorda kajtat.

JÖVEVÉNY

Majdnem kómában,
hidegtűvel tetoválom nyelven.

Nincs vesztenivalóm.
Engem nem érzékel a kor
s a bajtársak is leléptek régen.

A tárgy, lehet bármi,
kovászolom a testet.
Írni kell. Ez a lényeg.

Maguktól felszakadnak,
rakódnak, foszlanak le a szavak s ha nem,
erőszakkal forgatom egymásra őket.

Utat adok a bevonulóknak,
de nem hagyom szem elől téveszteni magam.